

Ե Ր Ե Ք Ե Ր Գ

Ա.

Անհատ Միություն

Յուրտ եւ աներ շուրջս ըրիր: Առանց դժգոհման մըմունքի՝
Գիտես թէ քեզ ծառայել ես ջանացի ամէն օր.
Քեզի բերի իմ հոգւոյս խանդ ու գորովն ըզձածոր,
Եւ արիւնիս ու մտիս գազտնիքն ամէն քեզ բացի:

Հեռացայ բիրտ մարդոցմէն, հառանձնացայ հոգւոյս մէջ,
Եւ յուսափիւտ քու այցիդ ըսպասումէն՝ տեսլահար
Միրտըս եղաւ նուազն այն գոր ածեցին իմ յոյսեր:
Սակայն երբեք դուն չեկար, եւ անլին՝ թողուցիր

Որ ուրիշներ քու պատկերդ առած ինծի երեքան.
Թողուցիր որ սիրտս իյնայ ցրնորքներու յորձին մէջ,
Որ քաւութեան ու մեղքի խաբակներուն դէմ փշրիմ:

Ինչո՞ւ պատիժն այս ինծի ըսպասումէն վերջ այսքան,
Ինչո՞ւ կ'ուզես որ իմ շուրջս ամէն դալար ցամաքի,
Որ մարդերուն ու ծաղկանց արսքան օտար ես ըլլամ:

Բ.

Այլ եւս հոգիս բարձունքներու ձիւնին տակ
Վառ կը սառի, կը կարծրանայ մեռութեամբ.
Մարմնոյս վըրայ խորունկ վերքեր կը կոտորան:
Խօյ վագիս մէջ, ա՛հ, կորսուի իմ ճամբան:
Եւ արդ միմալ թաղուած ընդդէմ իմ ցալին՝
Որ ամէ՛ն օր սրտիս արեամբ կը մեծնայ,
Հո՛ւր՝ օգնութիւն աչքովս հոս հոն կը փնտռեմ,
Կը դաւեն զիս մինչեւ կըրուազ ձեռքերս իմ:

Քաջակտրով ընդունիլ միշտ կեանքս այսպէս՝
 Քերեւս փրկէ արձակէ զիս կապերես,
 Եթէ յետին զգոմամբ մը խոր վերստին
 Զուգեմ կեանքին ծոցը դառնալ ու մերժեմ
 Ամէն երազ որ կը ծածկէ դէմքն իրեն:

Գ.

Ո՛վ դուք աստղեր երկնի մէջ, որ նըման էք աչքերու,
 Երբ հագեցան սէր մը խոր զանոնք պայծառ կը վառէ.
 Ըսէ՛ք խորհուրդն անմատոյց լինելութեան ձեր կամքին,
 Լուսասարսուռ երկնքի անհունին մէջ առանձին.
 Մշտապայծառ ո՞ր օրուան դուք նրագին ունկնդիր,
 Միշտ կ'երագէ՛ք ըզմայլուն ու կը հսկէ՛ք մութին մէջ:
 Ա՛յ, դուք աստղեր որ հագիս ձեր խորհուրդով է՛ք մոգեք,
 Վեր առէ՛ք զիս ձեզի մօտ, մըկըրտեցէ՛ք ձեր լոյսով.
 Եւ ինչպէս դուք մութին մէջ՝ աներկրային ու բարի,
 Որքան ալ ցուրտ շուրջը ձեր ու մենութիւն անհունի,
 Տըւէ՛ք, տըւէ՛ք որ հագիս ձեզ պէս պայծառ վերն ապրի:

Պէշրաք, 1938

ԳՐԻԳՈՐ ԿԻՒԼԵԱՆ